

ἀπόλιθα τά, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λίθος.

Τὰ διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἀποχωρίζόμενα σιτηρὰ ἀνάμεικτα μετὰ λιθαρίων.

ἀπολιθιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπουλ'θιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λιθιά.

Τόπος ἀποκαθαρθεὶς ἀπὸ τῶν λίθων, οἱ ὅποιοι τὸν ἐκάλυπτον: Σήμερον ἔκανα χουράφ' ἔς τ' ἀπουλ'θιά. Μέσ' ἔς τ' ἀπουλ'θιά ἔκαμι πούλν καλαμπόξ'.

ἀπολιθιάζω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λιθιάζω.

1) Περαιτὶ τὴν κατασκευὴν περιβλήματος διὰ λίθων, τελειώνω τὸ λίθιασμα Λεξ. Δημητρ.: Μόλις ἀπολιθιάσῃ τὸ καμίνι θὰ τοῦ βάλλῃ φωτιά. 2) Μεταβάλλομαι οἶονεῖ εἰς λίθον, ἀπολιθοῦμαι, ἐπὶ τροφῆς μὴ χωνευομένης εὐκόλως Ἡπ.: Ἀπολίθιασε ἔς τὸ στομάχι μου.

ἀπολιθώνω Ἀντικύθ. Κρήτ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπολιθῶ.

1) Μεταβάλλω εἰς λίθον ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἀφορισμὸς ἀπολιθώνει Κρήτ. 2) Μεταφ. καθιστῶ τινα ἀκίνητον καὶ ἄφωνον Λεξ. Πρω.: Μὲ μὴ ματιά μου τὸν ἀπολίθωσα.

ἀπολιμπεύω ἀμάρτ. πονλιμπεύου Στερελλ. (Λεπεν.) Μέσ. πονλιμπεύουμι Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. *λιμπεύω < μεσν. λιμβεύομαι.

1) Φαίνομαι γλίσχρος, φειδωλεύομαι εἰς τι Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Πονλιμπεύει τοῦ κάθι πρᾶμα αὐτὸς Αἰτωλ. Τοῦ πονλιμπεύεταν τοῦ κρασί καὶ δὲν ἔπ'νι οὐ σιτημένους αὐτόθ. Ἀμα πονλιμπεύεισι, σιτηρένισι κιόλα αὐτόθ. β) Συνεκδ. καταπίπτω, εὐτελίζομαι Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Πονλιμπεύει γὰ νὰ δραχμή. 2) Ἐνεργ. ἐπιδιώκω νὰ κερδίσω πολλά, ἐμφανίζομαι πλεονέκτης Στερελλ. (Λεπεν.): Αὐτὸς ἄ'τάξ' νὰ πονλιμπέψ'.

ἀπολιμπίζομαι ἀμάρτ. πολιμπίζομαι Κάλυμν. Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λιμπίζομαι.

Θαυμάζω τι καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀποκτήσω: Ἡ κόρη ξανοίχτηκε μπροστά του καλὰ νὰ τῆς πάρῃ τάχατες τὰ μέτρα, μὰ γὰ νὰ ἦ τὰ κάλλη της τοαὶ πολιμπιστῇ τὴν (ἐκ παραμυθ.) Κάλυμν. || Ἄσμ.

Κι ὁ Χάρως τὴν ἐρέχτηκε κ' ἐπολιμπίστηκέ τὴν Κάρπ.

ἀπολιναρίδα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. λινάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Πληθ., τὰ ἀπὸ τῆς κατεργασίας τοῦ λίνου ὑπολειπόμενα ξυλώδη μέρη. Συνών. λινόξυλο.

ἀπόλινος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. λίνον.

1) Τὸ μετὰ τὴν συγκομιδὴν καταλειπόμενον λίνον εἰς τὸν ἀγρὸν εἶτε ὡς ἄχρηστον εἶτε κατὰ παραδρομὴν, συλλεγόμενον δὲ ὑπὸ τῶν πενεστέρων. 2) Καθόλου τὸ κακῆς ποιότητος λίνον, ἐξ οὗ κατασκευάζουν εὐτελῆ τινα ὑφάσματα.

ἀπολίνωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολινώνω.

Ἀποτριβή, φθορά, ἐπὶ ὑφάσματος.

ἀπολινώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. λίνον.

Ἐπὶ ὑφασμάτων, ἀποτριβομαι, φθείρομαι: Ἐπελίνωσε τὸ καμίσι μ' (τὸ ὑποκάμισόν μου).

ἀπολίτιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πολίτιστος < πολιτίζω.

Ὁ μὴ πολιτισμένος, ἀγροῖκος: Ἀπολίτιστος ἄνθρωπος -τόπος κττ. Ἀντίθ. πολιτισμένος.

ἀπολιχνίδι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀπουλ'χνίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. λιχνίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., ἐκ τῶν ἀχύρων τὰ παχύτερα τὰ μὴ ἀποχωρίζόμενα ἀπὸ τοῦ σίτου κατὰ τὸ λίχνισμα: Πῆρα κάμπόσ' ἀπουλ'χνίδια καὶ τὰ ῥο'ξα τ' μύλαροῦ νὰ φάῃ. Μὴ σκουρπᾷς τ' ἀπουλ'χνίδια.

ἀπολιχνίζω ἀμάρτ. ἀπολιχνίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) κ. ἀ. ἀπουλ'χνάου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λιχνίζω.

Τελειώνω τὸ λίχνισμα ἔνθ' ἄν.: Θὰ τ' ἀπουλίχναγα σήμερον γὰ ὑ'χούλλα σ'ταράξ' οὐπὸν εἶχα, ἀλλὰ δὲν τρανάει ἀγέρας Αἰτωλ.

ἀπολιχνισιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπουλ'χνισιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολιχνίζω.

Τὸ τέλος τοῦ λιχνίσματος: Ἀπάν' ἔς τ' ἀπουλ'χνισιά τραύ'ξι καὶ οὐ ἀγέρας.

ἀπολλύω λόγ. πολλαχ. Ἀόρ. ἀπώλεσα σύνηθ. ἀπωλέστηκα Θράκ. (Περίστασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπολλύω.

Καταστρέφω, ἀφανίζω τι: Παροιμ. φρ. Ὁ δεῖνα θύει καὶ ἀπολλύει (διαπράττει πᾶν ἀνοσιούργημα) πολλαχ. Ἐθυσσε καὶ ἀπώλεσε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνηθ. Ἦκαμε τὸ θῦσε καὶ ἀπώλεσε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Νάξ. Ἀπωλέστηκα (ἔχασα τὴν εὐκαιρίαν μὴ προμηθευθεὶς τι ἐγκαίρως) Περίστασ.

ἀπολογαριάζω Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 28

Τὸ μεσν. ἀπολογαριάζω. Ἰδ. Σουίδ. ἐν λ. ἀπολογίζω.

Λογαριάζω καλῶς: Ἀνεβοκατέβαινε, σεριάνιζε καὶ ἀπολογαρίαζε τὰ μαζούλια του.

ἀπολογάρισμα τό, Ἡπ. (Τσαμαντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπολογαρίζω.

Συνήθως πληθ., τὰ ὑπολειπόμενα ἐκ τοῦ κοσκινίσματος τῶν χρυσῶν νομισμάτων καὶ ἐν γένει τοῦ θησαυροῦ: Ἄσμ.

Νὰ κοσκινίσῃ τὸ φλωρί, νὰ πέφτῃ τὸ λογάρι

καὶ τ' ἀπολογαρίσματα νὰ δένη ἔς τὸ μαντήλι

(ἄδεται ὑπὸ παιδίων τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου πρὸ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ πρὸ μικροῦ ἐγεννήθη ἄρρεν).

ἀπολογιέμαι, ἀπολογοῦμαι λόγ. κοιν. καὶ Καπ.

Πόντ. (Τραπ.) ἀπολοοῦμαι Κύπρ. πολοοῦμαι Κάλυμν.

Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. ἀπηλογοῦμαι Ζάκ. Κρήτ. Μέγαρ. Πόντ.

Ρόδ. Σύρ. Χίος κ. ἀ. ἀπηλοοῦμαι Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Μῆλ.

Νάξ. (Ἀπύρανθ. Τσικαλαρ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων.) Τῆλ.

κ. ἀ. πηλογοῦμαι Κρήτ. κ. ἀ. πηλοοῦμαι Αἴγιν. Ἀστυπ.

Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Νίσυρ. Ρόδ. κ. ἀ. ἀπ'λοοῦ-

μαι Ἄνδρ. ἀπ'λονοῦμι Σάμ. ἀπογούμενε Τσακων. ἀπο-

λογιέμαι κοιν. ἀπολογιέομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀπολογιῶμαι

Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Κεφαλλ. Παξ. ἀπολογιῶμαι Ζάκ.

πολογιέμαι Πελοπν. (Λεντεκ.) κ. ἀ. ἀπουλογιῶμι Θεσσ.

(Ζαγορ.) Θράκ. (Σουφλ.) ἀπουλογιέμι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀπουλογιῶμι Μακεδ. ἀπηλογιῶμαι Ἄνδρ. Μύκ. Πρωπ.

(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀπηλογιῶμι Μακεδ. (Βελβ. κ. ἀ.)

